

LA TUIES

—Aquesta nit, no vui sortir.
 —Doncs mira, noia, jo si, perquè estic molt cansat.

DIARIO SEMANA, PLAMANTE Y LUSTRADO DE AVISOS, ANUNCIOS Y ESQUELAS MORTUORIAS
 ISALE HOY!

Nuestro programa: Seriedad, economía, rapidez en los encargos y vivir como se pueda

YA HA LLEGADO EL GRAN RUFASTA
 A LA TIERRA NEONYORQUINA
 Y ALLI ESPERA LA OCASION
 DE PODER ARMAR BRONQUINA

Sí, hijitos, sí. Ya somos en Nueva York, después de pasar más fatigas que los de la calle de Fernando con lo del mal paso. Aquí, todo asusta de grande. Las casas tienen cincuenta y seis pisos, sin contar con el techo muerto, las avenidas veinte kilómetros, y las plazas, las hay que son más grandes que las Arenas y la Monumental. Estoy buscando a ver si encuentro algún edificio que se asemeje a la casa de la bola de la calle de Pelayo, o aquella especie de cajón (ojo, linotipista) visto con ojera de aumento que ha hecho Cambó en la Reforma. Recaditos a la Inés Berutti y a Spaventa, el tormento de las damas.

¡Ya es bien verdad, ya, que las cabras muchas veces se parecen a las raspas! ¡Sí, hombres, sí! Cuando van a casa Delgado, por aquello de que "van per-didas".

Yo no sé si esto hará gracia en Nueva York; pero como les guste, ¡ya lloverá cuando me veáis en Barcelona! Pienso fundar un rotativo que se dirá "The Tuies American Herald", al lado del cual, la "Gaceta de Cataluña" será una zapatilla. ¿A que no sabéis cuál es la casta más ardiente? La casta-fiera.

Esta, mañana, al romper una esquina, me ha pasado una de crespas. Figuraos que he encontrado a don Pedro Bastos Gorina y a su señora, la virtuosa dama doña Raimunda Sota Canal. Es una flavia que está de

aquello más bien. Yo que saludo a Perico muy afectuosamente, y le digo:

—¡Cáspita! (Esta es una exclamación que me la enseñaron los del Buen Mote.) ¡Qué guapa se pone tu señora!

Perico, que es un buen muchacho, al reconocerme, me alargó la mano y exclama:

—¡Pues, si es Rufasta! ¡Tócala, chico!

Yo, la buena verdad, como en aquel momento estaba pensando en una circunferencia que tengo que dar sobre la influencia del huevo de Colón en el descubrimiento de América, me pensé que decía que ya podía tocar a su señora—a la de Bastos, ¿eh?—y ¡ay, hijitos mios, la que se armó! Hasta me dijo diputado del antiguo régimen, que es un insulto de los reargolados. Del susto, a la mujer, que es navarra, le cogió una "basca" y rodó al suelo hecha una pelota. ¡Calculen cómo me puso Perico, al ver a la Sota de Bastos ir de oros! Suerte que se arregló todo con unas copas de agua-nabo.

Si me escribís, mi dirección es: Eleuterio Rufasta, Afarting Hotel, New York, entrando a mano derecha. Decidme si es verdad que los urbanos hacen tanto gozo con el casco nuevo, si Marsá ha acabado la crecencia y si se puede arrambiar en el Metro. Mandad pafas, que aquí, como es el país del oro, todo está muy caro. Mandadme "El Escándalo", que dice que hace forro-

lla. Abur, deos, que dice uno cuando se coge los dátiles en una puerta.

RUFASTA

Cronista internacional

CONFERENCIA

En el local de la Sociedad de Antiguos socios de San Mus, dará una conferencia, el día que le vague, nuestro distinguido amigo, el profesor de piano de manubrio señor Tramusets. El tema es: "El reino animal y el reino-ceronte." Dado lo interesante del asunto, se teme un lleno, que decía aquel de "Las Noticias":

PREGUNTAS Y RESPUESTAS

(En esta Sección contestaremos a todos los lectores que, junto con sus consultas, nos manden cinco de la dulce, un caliqueño o un vale para ir de señora.)

Pregunta núm. 1. ¿Sabrían ustedes decirme en qué se diferencia una americana vieja de un cobarde? Este chiste me lo dijeron en una reunión y no me acuerdo. *Un aspirante a pocasuelta.*

Hombre, verá, según cómo se mire. Todo es relativo, como dijo Einstein, Eugene d'Ors y Socías Aldape. Un cobarde, no tiene valor. Una americana, sí es muy vieja, muy vieja, y en la casa de empeño no dan nada por ella, tampoco. Ahora bien teniendo en cuenta que las cosas de poco valor andan tiradas, resulta que van por los suelos. La cola de un lagarto, como que la arrastra, también va por los suelos, y ya tenemos que la cola de un lagarto es igual a una cosa de poco valor. Un poco de paciencia, todavía. Los lagartos, se parecen a los carpinteros en que tienen cola. La co-

la, pega. Y un cobarde, no pega. Por ello, de una manera relativa, las americanas viejas y los cobardes tienen una diferenciación inconstitucional que escapa a las inteligencias vulgares. (Xenius, 233, 3.º, 2.º Hay ascensor.)

Pregunta núm. 2. Estoy débil y el médico me aconseja que coma cosas ligeras. ¿Qué régimen me aconseja usted? — *Juan Hito.*

Yo, que soy hombre de ideas avanzadas, estoy por lo moderno, y por consiguiente, no le recomendaría el antiguo régimen, porque era una olla y un juego de masoveros. Puede usted comer liebre, que es una cosa ligera, con una cupletista para postres (que también es manjar muy ligero). La anguila es muy ligera igualmente, y se escurre con gran facilidad. Nota: No coma pianolas ni grúas. Se indigestionan.

OBRA BENEFICA

La hará el que devuelva un duro que perdió nuestro director antes de irse a América, entre la carretera de la Bordeta y la calle de la Merced. Señas: es redondo, en una cara tiene otra y en la tercera un escudo. Al que lo presente en esta administración, le regalaremos un artículo de José María Junoy y un cuplet de Angel Romeu.

LAS VERDADES DEL BAR QUERO

Un amigo nuestro que se dice Sixto Quero, ha puesto un bar y está desesperado porque va muy poca gente. Es que el hombre se muestra 29,30 por 100 (francos al cambio del día) y todos los concurrentes tienen miedo a que les canten las verdades del Bar Quero.

Redacció i Administració: Rambla de les Flors, 30, 1.º - Tel. 4756 A.

SURT ELS DIJOUS

El loro

DE tornada de l'Amèrica del Sud, on ha guanyat d'allò més quartos, venent panyos de saldo de les fàbriques de Terrassa i Sabadell, un jove comerciant gracienc — no volem dir el nom perquè és un xicot molt seriós — va anar, no fa molt a visitar una família amiga a qui portava com a present, un magnífic loro.

Carregat amb la gàvia a coll, l'home puja els cent deu esglaons de la casa on s'estan els seus amics, truca i la senyora el surt a obrir.

—Caram! Vostè per aquí! Ja ens van dir que havia tornat! Com li va?, etc., etc.

El xicot s'explica... Parlen molta estona. Al final li ofereix el present.

—He pensat, com a record, porta'ls-hi aquest, ocell. És de la millor raça de Veracruz i penso que en quedaran contents.

La dama, amb els seus impertinents, contempla la bestiola i, per fi, en el to més natural del món, pregunta:

—I digui'm: com es menja?

La dama del "Citroën"

LA moda imposa a les dames el "Citroën" dues places, tan menut, però tan pràctic per anar a fer visites, a comprar, a ca la modista, a pendre el te... Cap senyora que es respecti i el marit de la qual tingui mil dures que li sobrin, pot prescindir del cotxet menut com una capsa de bombons.

Ara, que no tots els marits es resignen a aquesta despesa. Perquè, a més del cost inicial, que diuen els financers, hi ha el garatge, i la benzina, i la contribució, i els neumàtics... i les multes quan la senyora, en el vertig de la velocitat, fa un atropell...

Per això, un amic nostre, en C. m., ha vist torbada uns quants dies la seva tranquil·litat matrimonial.

—Sort que a la meua dona ja li ha passat la fal·lera! — ens deia dissabte, al Casino —. Però he passat una temporada insuportable. Jo vull un "Citroën"! "Compra'm un "Citroën"! "Mira que totes les meves amigues tenen un "Citroën"! Vaig estar a punt de maleir el Gran Jueu. Figureu-vos que fins una nit la vaig sentir somiar en veu alta. "Ja tinc el "Citroën"! I, deia, la pobreta. I es va despertar amb el volant a la mà!

Un frec

HO era, sens dubte, un senyor que fa poques nits va ésser sorprès, en un terrat d'una casa de l'Eixample, fent exercicis completament nu. Era allò que es diu, en termes legals, "un exhibi-

cionista". Un vigilant nocturn el va detenir, li va posar a damunt la primera roba que li vingué a la mà i se'l va endur cap al Juljat.

L'oficial que estava de guàrdia era un "bon vivan" com quasi tots els d'aquella benemèrita casa.

—Què ha passat? — interrogà.

—Res! — va dir el vigilant —. Aquest poca vergonya, que s'estava al terrat de casa seva completament nu, davant d'un balcó on dormen unes senyoretetes...

—Bufa! — exclamà l'oficial —. I amb aquest fred?

—Sí, senyor, amb aquest "taro". Però és que aquest bon home, pel que es veu, és més fresc que la Sibèria.

El delinqüent, que fins llavors no havia dit un mot, es cregué en el cas d'intervenir i, timidament, protestà:

—Un fresc, no, senyor... Tot el contrari, si acàs!

L'hortolà de Sant Boi

EL BON JUGADOR

A Montecarlo. La taula del "Faraón".

—Faci'n joc, senyors, faci'n joc! Hi ha mil lluios en banca.

—Fets! — diu un desesperat que acaba d'entrar.

—Ha guanyat la banca, senyor — fa el croupier en descobrir les cartes.

—Noi, veig que no estic de sort — exclama el punt, llançant les cartes i entornant-se'n.

—Ep, senyor! I els mil lluios?

—No els toco pas!

—I els de vostè?

—No n'hem pas parlat dels meus! Havem parlat únicament dels de la banca i no dels meus...

Rafles

PRECAUCIO

LA Lluïseta va per primera vegada al ball.

La mare no es cansa de donar-li consells.

—Sobretot, Lluïseta, tingues enteniment!

Pensa que hi han coses que després no tenen remei!

UAB

—No tinguis por, mamà!

—No deixis passar a ningú als baladors. Si els hi dones certes llibertats, després ells mateixos s'alaben de si han tocat, de si ets molt condescendent, de...

—Ja et dic que no et preocupis, dona. Ja se jo fins on es pot arribar en aquestes coses. Demès, porto pantalonc tancat!

La mamà es quedà de pedra. Ella no volia dir tant!

Sigronet

DISTRACCIO

FOLL de passió, el jovincel estrenyia entre els seus braços el cos magnífic de la seva adorada, que per primera vegada havia consentit en pendre, junt amb ell el taxi que els havia de conduir a la mansió de Citerea.

LES TARDORALS

—Creu-me, Albertina: quan se té l'experiència, no es tenen moltes altres coses.

—Jura'm que em voldràs sempre! — sospirava.

—Sí, reiet...

—...que ets feliça al meu costat!

—Molt, nano, molt!

—Que la meva boca és la primera que t'ha fet un petó!

I ella, que en aquells moments, havia oblidat el seu paper, respongué càndidament:

—No sols la teva boca és la primera que m'ha petonejat, sinó que mai no havia conegut un amant quins afalags em trastornessin tant!

Sixt Tellet

LA MINYONA INEXPERTA

LA Ció — raspeta de poble — serveix a cà la Fineta, xicoteta que si bé és un model de formosura, no és, ni molt menys, un model de bones costums.

Al segon dia de servir, mentres la seva xamosa mestressa està prenent un bany, truquen a la porta.

—Ció — diu la Fineta — ves a veure qui truca.

Al cap de poca estona, la Ció entra al quarto de bany:

—Senyoreta, hi ha el senyoret Pasqual.

—Està bé. Digue-li que m'estic banyant.

La Ció reflexiona un moment. Després diu:

—Ara vaig. Vol que tanqui la porta?

I la Fineta, esclatant de riure, contesta:

—No, dona, no! Mare de Déu i quina poca experiència tens de com has de servir a ciutat!

Van Tresca

UN RECORD

VAIG anar a veure a en Manén, el meu íntim amic, que s'havia canviat de pis feia pocs dies.

—Què et sembla aquest pis, noi — em va dir tot satisfet.

—Bonic, noi, bonic. Hi tens de tot! Sol, aire, bany, water, galeria...

—Oh! I el despatx? Vina, vina, que te l'ensenyaré...

El vaig acompanyar a la part de davant. Va obrir una porta i em féu passar a una sala magnífica, on hi havia una taula de ministre, dues butaques, una biblioteca, tres "etagers" i, a damunt d'una altra taula, molt gran, un munt enorme de papers...

—Aquí estic fent la tria d'una pila de documents i de coses que rodolaven pel pis que ara he deixat i que m'entretinc en ordenar...

Va agafar-ne un grapat i es va posar a mirar-los...

—Mira: la pòlça d'aquelles accions brassilenyes que vam anar a comprar plegats al Banc de Bilbao, et recordes? I el contracte de venda d'a-

quell veler... Oh! Mira! Un record del meu primer amor

—Es una lletra d'ella? — vaig preguntar.

—No! — féu vivament en Manén —. Es la factura d'un especialista!

Van Bolla

EL RECOINEIXEMENT

PARLAVEM, al foier del "Folies Bergere", d'una encisadora xicoteta de la primera part que feia festa uns dies, a conseqüència d'un accident del treball. La noia havia tingut — val més dir-li-hi de seguida del què es tracta — un nano d'allò més bufó.

—I qui és l'autor d'aquesta tragicomèdia? — preguntàrem a la florista.

LA NOVA ACTRIU

—Ja és ben veritat, ja, que tots els debuts són ben difícils!

—Aquell xicot ros, comerciant en vins, que venia per aquí alguns vespres. Ja els hi explicaré com va anar. Un dissabte, ella, que no tenia cabrit, va entrar a la llotja. Començaren a destapar "Moet", i, és clar, amb la borratxera va acabar on vostès poden pensar.

—Es casat o solter, aquest xicot?

—Solter!

—I té quartos?

—Bastants!

—I, vol dir, que si ella ho sap treballar no reconeixerà la criatura?

—Ai, fill, — va fer aleshores la florista. — I que n'és d'innocent, vostè! Com vol que reconegui el nen, si amb prou feines reconeixeria la mare!

Van Bolla

UNA DE NOVA

LA Margot — quan feia de raspa es deia Cin-teta, però, en fer-se cortesana, es va canviar el nom — va anar a veure la seva amiga i companya de treball, la Magdalena, que havia donat a llum una nena feia pocs dies.

Després d'admirar el bebè, assabentar-se de l'estat de la mare, preguntar-li si havia patit molt, etcètera, la Margot va creure oportú preguntar:

Ell.—Veü, aquest Shimmy és en clau de sol.
Ella.—Doncs, miri: jo em creia que era la clau de l'escala.

—I com va ésser, doncs, això, noia?

—Sí, mira! — respongué la Magdalena amb un to d'indiferència. — Un cop de cap!

—Un cop de cap? — feu la Margot tota estranyada. — Si que és estrany! Mai no hauria pensat que d'un cop de cap poguessin sortir-ne aquestes coses!

Van Tresca

LA GLORIA D'ESSER FUTBOLISTA

UN "equipier" del més important dels nostres Clubs esportius, el nom del qual és exactament el mateix que el d'un poble de la nostra regió, va sentir l'altra nit imperioses necessitats de jugar un partit de futbol amb una nina bufona, i, com que li sobraven vint dures, agafà un taxi i es féu conduir a cert temple de l'amor de Sant Gervasi, a prop de la via elèctrica de Les Planes, on, per la suma de cinquanta peles, et serveixen allò que es diu de parroquià.

La directora del pensionat, dona d'un gran temperament comercial, rebé amb la mar de reverències el futbolista, el féu passar, el convidà a una copeta de licor, li presentà el milloret que tenia i, a l'hora de pagar el "gasto", es va negar a acceptar un cèntim.

—Pensi! — li va dir — si jo vaig a cobrar-lit Es creu, tal vegada, que no és un reclam per a la casa el poder-se dir proveïdora de vostè? I, a més — va afegir confidencialment — no hi perdré res, perquè des de demà, aquesta noieta, que fins ara ha valgut deu duros, en valdrà quinze...

O. F. Said

LA MODA

IA deuen saber vostès que els nostres veïns, els francesos, que són una gent d'allò més estranya, no estan per les senyores grosses. Res de davants atapelts, ni de cuixes de carnissera, ni d'anques d'un pam de gruix. La moda és la de les dones planes, primes, seques, sense carnositats ni arrodoniments.

Per això, les cortesanes de deu pessetes que la dolça França ens lliura són una mena de bacallans amb faldilles. Per convencer-se'n només cal deixar-se caure una nit d'aquestes pel "Lyon", l'"Excelsior", el "Maxim's", etc., etc.

—Mira, mira! — deia l'altra nit en un cabaret cert amic nostre mostrant-nos una parisenca arribada de poc, que anava mig nua i ensenyava una esquena fins la cintura que feia llàstima i et donava intencions d'enviar-li una ampolla d'Hipofosfats. — Com exhibeix la seva magror la Lulú!

I en Valls, un amic nostre, etern escèptic: —Qui sap! — va respondre —. Potser tot és artificial

K. Britet

Baix... Baixet...

Les belles anecdotes

Universitat de Barcelona

FECUNDITAT

NAPOLEO tenia ja uns quants anys quan es proposà emmaridar-se amb la filla de l'emperador d'Àustria. Però tement el ridícul, envià a cercar el seu metge de confiança.

—Escolta, Corvisart — li demanà en tenir-lo davant —. Voldria que m'aclaressis un dubte.

—Digueu, sire.

—A quina edat creus tu que un home queda impossibilitat per a tenir fills?

—Depèn de tantes coses això, sire! Constituïció de cada u, pecats de joventut, abusos...

—Bé, sí, però, suposant les coses normalment, què et sembla, a cinquanta, encara?...

—Es molt possible, sire. Moltes vegades a aquesta edat...

—I... i... a seixanta?

—Si ella és jove i guapa, sempre, sire!

PUR SANG

L'ORANGERIE fou teatre de delicioses anècdotes galants en la cort de Versalles. Passejaven un delitós mati de primavera Lluís XV, madama Pompadour i la seva dama de Hausset.

Es deia en aquells dies que l'astuta marquesa estava en desgràcia. Que aviat seria acomiadada.

Cal advertir que a la cort dels Lluïsos, l'endemà del debut, ja es parlava de l'acomiadament.

Richelieu, el sagaç palati, s'apropà al grup, muntant la "Marquesa", una aca ja vella que el rei havia apreciat molt, però que havia ja jubilat.

—Havau tret a pendre l'aire a la meua antiga "favorita", duc? — féu el monarca jovialment en apropar-se Richelieu.

El duc desensellà cerimoniós, i en una profunda reverència, respongué maliciós:

—Sí; veig que vós, senyor, no munteu ja a la "Marquesa" per massa vella i he cregut...

Lluís XV somrigué i agafant del braç el seu Ministre de Plaers, contestà a cau d'orella:

—Certament, certament, duc: ara és ella la que munta! Un procediment deliciós, podeu creure-ho!

UN INVALID

CHOISY, amb els seus "Petits soupers" presentà les més grans disbauxes.

Lluís XV, ofegava en les daurades copes del xampanya, les enginies de la corona.

En un d'aquests sopars íntims, tothom s'ha-

via ja aparellat i sols quedaven Voltaire i la menuda i picardiosa madama de Mirepoix.

—I doncs, admirat filòsof, — li demanà ella insinuant i abocant-li a flor de llavi tot l'encís del seu escot magnífic —. Que no penseu tirar a ningú el vostre mocador?

Voltaire no contestà. El pes dels anys l'havia situat un xic a la reserva.

La duquesa insistí tota moguda en la seva pregunta. Voltaire, trist, vençut, el cap ensorrat en les amples espatlles, contestà lentament:

—Ai, estimada duquesa! Què voleu que en faci del mocador... si ja no em moco?

MITOLOGICA

AQUESTA és d'ara. Recentíssima. De fa vuit dies. Més clar: el dia del debut d'en Fleta.

M'havia pregat d'acompanyar-la una bona amiga, casada, i amb més ganes de brega que un "challenger" a campió.

—Es que vindrà en Lluís a la llotja i així, venint tu, és més dissimulat, saps?

—De manera que jo he de fer de... tapadora, oi?

—Dona, em sembla que per mi ja pots fer-ho!

—Ah, mala personeta! Ja tens sort que tu i jo...

—Ai! Estigas quieta, que prou nerviosa que estic!

Quan en Fleta ens clavava entre cap i coll la carrinclona Cançó de la Rosa, es presentà a la llotja el marit de la meua amiga, tot malhumorat.

—I doncs, que has deixat als amics del Círcol—, feu ella amb la major naturalitat, mentre en Lluís feia com si estés per mi.

—Sí, noia; no he "cuajat" una carta en tota la nit i, fastiguejat, he deixat el poker.

Entretant, en Lluís s'alçà i emportant-se'm a l'avantllotja, em pregà que digués a la meua amiga que quan el marit marxés li fes un signe i tornaria.

—Sí: primer que li faci un signe i després... que faci de Leda, veritat?

En Lluís no em va entendre. Tan mateix, fan molta pena, els nostres joves!...

LAURA BRUNET

Aquest número ha passat per la censura governativa

EL QUE SEMPRE ESTAVA DE PEGA

EN Fonoll era un home que sempre estava de pega.

Era aquell que un cop va posar una fàbrica d'elàstics, i, des de llavors, es va implantar la moda de dur cinturó. Era dels que erren la grossa de dos punts, perquè no hi hagi ni aproximació. Dels que se'ls hi escapa el tren, dels que el dia que la xicota els diria que sí, no tenen el nap pel quarto de la fonda, etzètera. En fi, una veritable calamitat.

—Mireu si sóc desgraciat — deia un dia al cafè on venia a passar la estona després de dinar —, que una vegada anàvem set amics per la muntanya, i ens vàrem perdre... Lo greu no era això, sinó que teniem una sed horrible i no trobàvem aigua en lloc. En aquestes veïem un remat de set cabres. Salvats! — vàrem pensar—. Cadascú n'agafà una i, sense compliments, s'amorrà a una mamella per a satisfer la seva sed. Doncs, mirin si jo sóc un home que sempreestic de pega, que a mi, em va tocar el boc...

Kit Xalla.

—Creu-me: això del fumar, no m'acaba de convèncer.

—Bé: ja t'hi acostumaràs!

ANIVERSARI

EL senyor Ramon fa vint-i-cinc anys justos que s'ha casat i, amb motiu de l'esdeveniment, fa un esforç suprem i ho celebren amb la senyora.

Ella, queda tan contenta de l'obsequi del seu marit que l'endemà, en ésser al llit, li dona un copet a l'espatlla, i,

—Ramon! — fa tota melindrosa.

—Què vols? — respon ell malhumorat.

—Saps avui?

—Què?

—Doncs... fa vint-i-cinc anys i un dia, justos, justos!...

Clareta

UN HOME MASSA EXIGENT

EN Joan, que era un bon noi, es va casar amb la Roser. Sols un bon noi es podia casar amb una xicota com aquella, que, des dels setze anys, havia fet tronar i ploure i era la més esbojarrada del barri.

Sort que la noia tenia algun quartet, i allò fou el que acabà de decidir a en Joan a fer-se càrrec de tot el passiu d'aquella barjaula. Però, fillets de Déu! La seva lluna de mel va ésser un veritable infern! La seva dona cada dia li fregia amb un de diferent.

El pobre marit va decidir anar-se a queixar a la sogra.

—Senyora Roseta — li va dir — jo ho sento molt, però hauré de separar-me de la seva filla.

Ell: —Per què deuen posar aquests tamborets tan alts en els cabarets?

Ella: —Per guanyar temps: així vosaltres ja trobeu mig camí fet.

Jo ja estava conforme en considerar el passat, passat, però... és que ara crec que fa pitjor que de soltera! I, francament, a mi, això de fer el paper del fill del boc, no m'entra...

La senyora Roseta era una dona que tenia d'ellò més món.

—Joanet — li va respondre — jo crec que ets un xic massa exigent. La Roser és jove, oi?

—Sí, senyora...

—Guapota... Un xic mogudeta.

—Sí...

—Té quartets, sap piano i brodar "al realce". Que t'ha sortit... alegre? Paciència, noi. Tothom

té els seus petits defectes, en aquest món. Tu mateix...

—Jo?

—Sí, tu! A la nit, ronques d'una manera escandalosa! La mateixa Roser m'ho ha dit! I veuràs, fill meu, ens havem de perdonar mútuament aquests petits defectes! Una cosa va per l'altra, saps?...

B. Orrango

LES PRIMICIES

UN amic nostre, molt barrilaire, va fer l'altre dia una petita conquesta. Res: cinc dures. La "interfecta", que diria cert gaceller que

LES BONES REFERENCIES

quan diu que val aquest pis?

—Vint i vuit duros.
—Està bé. Vol dar-me l'adreça del procurador?

I mentre la Encarnació es guardava el paper que li havia donat la portera, pensava:

—Mentre aquest home no sigui gaire exigent amb la qüestió de referències!

Perquè la Encarnació era una noia que vivia molt bé, això sí, gràcies a les mil pessetes que li passava el seu protector, un vell de seixanta anys que estava per la carn fresca i tendra.

El procurador rebé a la Encarnació amb cara de tres déus.

—Està bé — li va dir quan ella li comunicà la seva acceptació —. Quina professió té, vostè?

—Oh! va dir la xicota—. Cap! Visc de renda.

—Llavors, jo necessitaria sapiguer, abans de llogar-li el pis, si els seus medis de vida són sanejats.

—Que si són sanejats? — respongué llavors la Encarnació—. Sàpiga, senyor, que jo em banyo de cap a peus cada dia!

B. Utxera.

corre per aquests mons de Déu, era una xicoteta de la primera part del "Folies", menuda, bufoneta, però que es veia que trotava ja feia temps.

Amiga de la economia, la noia va portar el nostre amic a la mateixa pensió on viu. Quan pujava l'escala, li va dir:

—Sobretot no facis escàndol, eh? Pensa que ets el primer home que entra a la meua habitació!

El nostre amic és un escèptic. Va arronçar el nas i contestà:

—Que t'hi estàs des d'aquest matí en aquesta pensió?

Van Tresca

UN ANTROPOFAG

EN un bar de la Rambla que ve a ésser com una mena de Meca del bohèmi i on acudeixen cada nit periodistes, escriptors, còmics i altra gent de mala anomenada, hi ha un cambrer d'aquells que mai està al "tanto" i sempre reb sustos.

No fa gaires dies s'assegué un escriptor, molt aficionat a fer "calembours", davant d'una de les taules del seu torn, tragué unes quartilles de la butxaca i es posà a llegir-les.

—Què voldrà? — li va dir el cambrer.

—Porti'm un equilibrista.

—Ja veurà, doctor, el meu marit és a Amèrica i jo soc molt nerviosa, sap?

—Prou, prou... haurà de posar-se al llit, i estudiarem el cas.

Astora ment del cambrer. L'amo, que no bada, surt de darrera el taulell.

—Sí, home, sí! — aclarix el propietari —. Vol dir que li porteu un "xiquet" de Valls o sigui una copeta d'arròs de Sant Domènec de Barcelona.

Fack Conas

UN VIATGE A PARIS

LA senyora Carbó, modista bastant acreditada i que, malgrat tenir els seus trenta cinc anys ben comptats, està encara vistosa, em va contar, l'altra tarda que estava prenent el te al "Majestic" per cultivar la seva distingida clientela, la seva aventura d'aquest any, a París.

—No ho vulgui sapiguer, perquè s'escriuriria. Figuri's que una família amiga del Boulevard Rochechouart, amb qui ens coneixem des de fa una pila d'anys, composta de marit, muller i un fill, es va empenyar en dur-me a sopar a un dancing.

Com que no podia refusar, hi vaig anar. Soparem molt i beguerem més. Jo començava a perdre el món de vista quan es va acostar un individu amb smocking i em digué:

—Na balla, ja senyora?

Em vaig quedar un xic estranyada, però la senyora que m'acompanyava em digué:

—Balli, dona! Aquest senyor és el ballari de la casa, i està precisament per fer ballar a les clientes.

Em vaig alçar i vaig cedir el meu braç a l'home del smocking. Conec bastant bé les dances modernes, i puc assegurar-li que era un veritable artista.

—La senyora vol ballar solament? — va preguntar-me sense deixar el seu to respectuós—. La senyora no vol pas anar al costat?

Anar al costat? Què devia ésser? Com el pagès que va venir a Barcelona i deia a tot que sí, vaig oïr-lo. "Al costat" era un reservat amb un llit confortable, quina porta ens obrí una senyora grassa i un xic bigotuda.

Anava a protestar, però ja era tard. El ballari es va agenollar als meus peus i començà a estimar-me d'aquella manera que gasten per aquella terra. Una voluptuositat que feia molts anys no havia sentit m'invadia, i quan els meus ulls s'aclucaren en un espasme suprem, em sentia feixig com mai...

La veu, respectuosa del ballari va arrencar-me al meu extasi.

—El ball, senyora — em digué—, són cinc lluisos, més vint i cinc per lo altre, més la voluntat. Si la senyora em volgués pagar de seguida... Tinc altres clientes que em deuen esperar...

Plena de ràbia i de vergonya, vaig donar-li un-feix de bitllets petits. Doncs té, lo més terrible d'això — acabà dient-me la senyora Carbó—, és que no em saben gens greu i que trobo que a Barcelona, això també hi deuria ésser...

B. Ut Chakka

AL VOLTANT DEL BRASER

ALERTA, MINYONS!

En aquesta Secció hi publicarem tots els CONTES que se'ns enviïn propis d'ésser contats a les velles xacris de quinze anys per amunt i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barrilaires lectors de LA TUIES. D'aquests contes en premiarem un cada número amb la respectable quantitat de "deu peles", cobrables en la nostra Administració o per gir postal als que visquin fora de Barcelona. Alerta, doncs, i apretar l'àpit!

UNA BLEDA

EREM al tramvia. No recordo quin número, però pujàvem la Rambla de les Flors. Quan vam ésser enfront de la Boqueria, sentim a la plataforma de davant — que anava plena — un xibarrí de mil dimonis. Una noia, vermella com un pebrot, interpel·la un jove d'aquells que sempre cerquen ocasió per "guanyar-se la vida":

—Faci el favor, jove! Vostè està abusant de les empenes i si no s'està quiet li pego una bufetada!
—Senyoreta! No s'enfadi que jo...

Pim! Pam! Dues bufetades que es van sentir als Josepets... El "madrugador" que no es conforma amb rebre, el conductor que crida a un policia que passa per l'acera, aquest que puja i l'agredit que és obligat a baixar del vehicle i anar cap a la Delegació...

—Vostè, senyoreta, també ha de venir, diu el guàrdia a la pressumpta ofesa.

A aquesta sembla que això ja no li fa el pes. Deu tenir pressa perquè no obeeix més que a l'últim extrem.

—Li ha estat ben bé, que ella hagués d'anar a la Delegació — diu en aquest moment una aprenenta de modista que no aparenta tenir més enllà de tretze anys.

Jo, tot sorprès, me la quedo mirant.

—Ah! — continua dient —. Si un jove s'hagués atrevit a propassar-se anant en tramvia...

—Què hauria fet, nena? — li pregunto.

I ella, amb un somriure ple de picardia, em respon:

—Què havia de fer! Callar i deixar que anés aprofitant-se!

F. Orrolla

...

EL COBRADOR NOVELL

EN un autòmnibus de la línia de circumval·lació hi anava un cobrador nou. Es veu que encara estava fent l'aprenentatge, perquè ni duia uniforme. Un company, amatent, l'anava instruint.

Pujà un passatger. Com que el vehicle estava ja a la plaça de l'Angel i el viatger havia de demanar forçosament un bitllet de deu cèntims, el cobrador el va arrencar del bloc. Però, amb la sorpresa consegüent, aquell, en lloc de donar-li els deu cèntims li va ensenyar un "pase".

—Veus? — exclamà l'altre cobrador —. No et precipitis mai a arrencar els bitllets, o et trobaràs amb xascos com aquest.

—Home... veuràs... Com que ell es ficava la mà a la butxaca de l'ermilla, jo em pensava que era per donar-me els cèntims...

—Sí que vas bé, doncs! Així, si un dia un passatger, en lloc de ficar la mà a l'ermilla, se la posa en un altre lloc, et descordaràs de seguida els pantalons...

Van Tresca

...

LES FEMINISTES

NO fa gaire, en un poble de la "província" de Tarragona, el nom del qual callem per no ésser massa indiscrets, un grup d'entusiastes feministes, entre les quals n'hi havia de molt caies, va fer un acte de propaganda.

Hi assistiren, en caràcter de representants d'alguns importants rotatius barcelonins, alguns estimats companys, tots ells joves, alegres i aimants de la barrila. Un d'ells, que ha fet més desgràcies entre els cors femenins que el llegendari Don Joan, no es va voler assegurar a la tribuna de la premsa. Es va confondre entre el públic i allí, llapis i quartilles a la mà, va començar a pendre notes.

Va arribar el moment de cloure l'acte. La presidenta, que gastava unes ulleres de conxa com les sufragetes angleses, començà en els següents termes:

—Les distingides companyes que m'han precedit en l'ús de la paraula han demostrat palesament la nostra igualtat davant dels homes, dels quals sols ens separa una petita, diferència...

L'eixerit plumífer, entusiasta com és de tot el que representi famellam, es va aixecar dret i, amb una veu estentòria, cridà:

—Visca la petita diferència!

Bur Letta

•••

LA DISTRACCIO

AQUEST vespre, a les deu. Posaré un llum a la finestra perquè la reconeguis, sents reiet?

—Està bé. Adeu. Un petó. Així...

Amb aquests mots em vaig acomiadar d'aquella gentil criatura a la que havia conegut feia pocs dies. Vivia en una d'aquestes cases noves construïdes a l'Eixample on hi han quatre o cinc portes a cada replà i que tenen l'aspecte d'un formidable rusc d'abelles. Ho sabia perquè ella mateixa m'ho havia dit, però no perquè mai l'hi hagués acompanyat. El seu pare, segons sembla, era una mena de selvatge i no la deixava festejar... Era per això que m'havia citat a les deu, hora que ell ja era al llit, per dir-nos unes quantes bestieses, com fan tots els enamorats, pel procediment del telègraf de senyals...

Dos minuts abans de les deu, ja hi era. Vaig esperar... Tota la casa estava fosca. Ni un llum! Tocaren les deu, un quart d'onze, dos, tres... A un quart de dotze, convençut de què la noia m'havia pres el pel, me'n vaig anar.

L'endemà, quan ens tornàrem a trobar, en lloc d'èsser jo l'ofés, fou ella qui em rebé amb una cara de pomes agres que em va desorientar.

—Vaja una poca paraula que tens — em digué la mar d'enfadada.

—Jo? Si em vaig estar davant de casa teva fins a un quart de dotze... i no vaig veure cap llum!

—Et devien fer pampallugues els ulls!

—Et juro que no!

Per fer les paus, vam anar al cinema. Estàvem

veient, amb bona fe, una pel·lícula d'en Russell quan la meua xicoteta es va posar a riure.

—I que en sóc de ximple! — va exclamar.

—Per què?

—Perquè era sens recòrdito que la finestra del meu quarto dóna al cel obert i no al carrer! Es clar que no vas veure el llum!

Van Tresca

•••

LA VERGONYA

ERA una tarda xafagosa de diumenge. Feia molta calor. La Riteta, la nena de la portera, s'havia passat dues hores rentant roba al safareix i estava amurada de suor. Per refrescar-se, va tenir una idea: treure's la bata i quedar-se en camisa. Va agafar després tota la roba i sortí al terrat a estendre-la. En diumenge a la tarda, no era fàcil que ningú la veiés...

Però la xamosa criatura, que tenia divuit anys i estava molt bé de formes, es donà compte de què al terrat de la casa del davant, un xicot veí estava prenent la fresca. Amb un moviment instintiu, s'alçà la camisa, tapant-se la cara per no ésser reconeguda, i fugí cap a dintre...

I així, encara que mostrés el seu deliciós cos nuet a la vista de l'afortunat veí, la Riteta aconseguí evitar-se la vergonya de què el xicot sapigués qui era...

K. Umi

•••

UNANIMITAT

DE resultes d'una fulana que tenia, en Carbó, va caure malalt. Però, tan seriosament malalt que quan anava pel carrer la gent s'es-tranyava de què es pogués ni arrossegar.

En efecte, el xicot estava fet una cafetera. Prim, groc, caminava amb dificultat, tenia tot el cos endolorit, li sortien unes taques a la cara... Allò era una calamitat per entregues.

—Per què no proves un altre metje? — li vaig dir un matí que el vaig trobar.

—Ja en vaig consultar un l'altre dia, i va opinar exactament que el que em visita.

—Ah, si?

—Sí. Em va cobrar cinc naps de la consulta igual que el meu...

K. Atrévell

Conte orndiat del número passat

LA INDEMNITZACIO IMPOSSIBLE

ELS NOIS TERRIBLES

—Escolta, maco: quina cançó t'ha agradat més de totes les que he cantat?

—La darrera!

L'AURORA

A L foier del "Royal", una xicoteta d'aquelles que es pensa que vas a pagar consumacions de deu rals perquè les papallones et parlin de la vella política o de l'expedició d'Amudsen, m'explicava fil per randa tota la història de la seva vida.

Els hi faig gràcia de repetir-los-hi, perquè suposo que a vostès com a mi no els hi agrada gens que els donin la llauna.

—I al cap de cinc mesos de casada — anava dient — vaig tenir la nena. El meu marit es va entossudir en què s'havia de dir Aurora, i jo no vaig voler contradir-lo.

—I per què aquest nom i no un altre?

—Oh Perquè com havia sortit abans del dia...

F. Orrolla

EL XOFER LLEST

UN quart de vuit del vespre. Després d'una escena dintre una escaleta que preferim no descriure per a no fer posar malament els llegidors i posar-se bé a les llegidores, una parelleta d'enamorats d'aquelles que encara conserven el seu petit pudor i no volen, pels seus amors, la

complicitat de la cambreta del "meuble", pugem a un taxi tancat.

—A la Diagonal — diu ell, per donar alguna ordre al xofer.

Però aquest, que a més de bon xicot, és molt experimentat, somriu paternalment i respon:

—Tinc poca benzina i és tard per anar-ne a buscar... Com que suposo que els hi serà igual, anirem fins al carrer de la Diputació, i allà, a darrera de la Universitat, que és molt fosc, ens deturarem... No tinguin por, que allà ningú no ha de veure's si el cotxe està buit o ple...

K. Pritzet

BONQUES

—I ara! Perquè em mira d'aquesta manera?

—Perquè avui no he prèns l'EROTYL i hauré de conformar-me amb el mirar!

Erotyl: és el producte magn per a combatre eficaçment la IMPOTEN-

CIA i la NEURASTENIA, per cròniques i rebels que sigan a tot altre tractament.

Venda a l'engròs i detall: Alt de Sant Pere, 50, farmàcia del Doctor W. DUTREM, Barcelona

ESCUDELA DE PAGÈS

A la nostra Laura Brunet li han reproduït al "Progreso" un dels seus bellíssims contes, pulcrament traduït al castellà.

I no és que la nostra Laura dama roja s'hagi fet, puig ja és sabut que a la noia solsament li tira el verd.

0 0 0

DISSAPTE a la nit va estrenar-se al "Victoria" una comèdia en cinc actes, original del nostre amic Alfons Roure, amb il·lustracions del mestre Escolà, titulada "La Ciutadela". És una bella pintura de les velles costums barcelonines on hi surt de tot: fins el policia Tarrés i les nenes de la Pauleta Pamies.

En Roure tingué un nou èxit com el xicot es mereix, puig és un autor d'empenya que tot ho pela molt bé.

0 0 0

EL "Ciero", referint-se l'altre dia a la resistència física de les persones, parlava d'un xofer sotmès "a las influencias del cueño".

Jo voldria que en Carrasco qualsevol dia expliqués quina influència és aquesta que jo no entenc gaire bé.

0 0 0

ALLO de la "Tierra levantina", que es va estrenar dissapte al "Tivoli", és una cosa grossa que va tenir la mar d'èxit. L'argument està molt bé, i la música ha sigut un veritable encert.

A veure si així la empresa fa que hi vagi molta gent, i en Pons i la seva colla poden recollir calers.

DIUMENE al matí va tenir lloc a les Arenes de Barcelona, el matx de boxa on el senyor Taylor havia d'aixecar el cartell que tan per terra va deixar a la famosa vetllada del "Mundial Sport". L'home, què quan respecta la llei seca és una mena de Goliath de color de xacolata, va donar una sèrie de cops de puny tan científics com contundents al seu contrincant Al Baker, deixant-lo fet una coca.

Amb lo què demostrat queda, digui el que digui la gent, que el cop de puny patentat sempre serà un argument.

0 0 0

EL preu de l'or", d'en Lluelles, porta cada nit més gent a l'"Espanyol". La gent s'hi emociona, perquè es tracta d'una cosa feta amb grapa, d'aquelles on no hi han positiços ni *doublé* i on es diu al pa, pa, al vi, vi, i a la dona alegre, meuca.

Salut, simpàtic Lluelles, i segueix-nos demostrant que no és mort, com molts afirmen, el teatre català.

0 0 0

EL senyor Ors (a) Xenius, com parava l'altra dia la veu de la senyora Xirgu als turrans de Jijona.

I després d'això pregunto: amb què, doncs, compararem la prosa del senyor Xenius que ens està prenent el pel?

L'Afarta Pobres

UAB

Universitat Autònoma de Barcelona

VOLEU CONEIXER A LA LAURA BRUNET?

VOLEU SABER QUI ES I FINS ON ARRIBA AMB LA SEVA MÀGICA PLOMA AQUESTA ESCRIPTORA AUDAÇ I ENIGMÀTICA QUE HA REVOLUCIONAT LA LITERATURA G A L A N T ?

COMPREU LA SEVA DARRERA PRODUCCIÓ

AVENTURAS GALANTES DE PIGRALT LEBRON

I FRUÏREU LES DELITOSSES BELLESES DEL LLIBRE MÉS SUBJUGADOR DINTRE DEL GÈNERE

FORMEN LA COL·LECCIÓ COMPLERTA, 8 QUADERNS DE 32 PLANES AMB MAGNÍFIQUES PORTADES I FORMOSES IL·LUSTRACIONS DE A. MESTRE

Preu del quadern: 30 cts.

CAP HOME.....

FRICCIÓ FLEST MASATGE

DEMANEU-LOS AL VOSTRE BARBER i en perfumeries.

aimant de l'higiene pot deixar de gastar al pentinar-se i després d'afeïtar-se

Deixa el cabell suau i brillant i evita la seva caiguda.

Desinfecta i refresca el cutis.

MAISON MEUBLÉE Mont d'Or Meublée

(VERDURA)

Carrer de Barbaçà, 27
Ascensor

(VERDURA)

Porta de Santa Madona, 6
al costat del Teatre Circa Barcelonès

GRAN CONFORT - SALETES DE BANY - Telefon privat

Ventiladors elèctrics a les dues cases. Habitacions a 5 pessetes

"LA MASCOTA"
PRIMERA Y ÚNICA CASA
Autónoma de Barcelona
EN HOMAS HIGIÉNICAS
ES LA MEJOR SURTIDA
MATA LADILLAS EN POLVO Ptas. 050 Cda
1. SAN RAMÓN, 1.
BARCELONA

COMPREU CADA DIMECRES:

LA NOVELA FRIVOLA

Magnífiques ilustracions fotogràfiques

EL CUPIDO

Carrer de Sant Pau, 110
GOMES HIGIÉNIQUES

Gasteu UN RAL i n'estalviareu MIL

LA MUNDIAL
No val a bader...
Passen per LA
ESTIBIL, omea a
guitar al bany
aquella un sal-
vadora per no
saber a fonsi La-
vrigue per a des-
grés del bany
Casa de curació
per que quopre-
na. Polvos per
matar les cabses
de gota potes.
MARCA REGISTRADA

CABRES! Si en teniu i
voleu que tu-
gin esperades
comsi veessin el
flop, compreu la **Lotion Ladil**
que la trobareu per
DOS PESSETES al
Carrer de l'Unió, n.º 5, Faraboll

LAURA BRUNET

EL TALISMAN DEL AMOR

L'èxit més gran de la lite-
ratura galant.

TÍTOLS DELS QUADERNS:

- 1.º Para hacerse amar con locura.
- 2.º Placer y Castidad.
- 3.º Astar rápidamente.
- 4.º Felicidad conyugal.
- 5.º Soledades.
- 6.º Más allá del amor.

Cada quadern és un tema
complet, independent dels altres

30 céntimos

Compreu-ne un, Els altres ja vos
esparillareu depreu ésa per obtenir-los.

SALIDA (INYA)

cura en deu minuts amb el

RETRO CABALLERO
mitjà de l'Assalt, 86 i centres
específics. **BARCELONA**

PURGACION S

uretritis i toda clase de flujos de las
vias génito urinarias, así como el hombre
como de la mujer, se curan pronto y
bien con las conocidas

Grajeas Austri

cuyos resultados se notan a las primeras
tomas.

Casa Segalé, Rambla las Flores, 14-Barcelona

UN ALTRE TRIOMF DE LA LAURA BRUNET

Demaneu cada dijous el follet

Aventuras Galantes de La Pompadour

TÍTOLS PUBLICATS: 1.º El acertijo. — 2.º La Reinicita. — 3.º El imperio
de la intriga. — 4.º Camino del ideal. — 5.º El dolor de
triunfar. — 6.º La "Coronación". — 7.º Ilusión y realidad.
8.º El alma muerta. — 9.º Deslealtad. — 10.º El león, ven-
cido. — 11.º S.M. Pompadour I. — 12.º Muy versallesco...
13.º El rey, en familia. — 14.º El ciudadano Luis

Cada quadern és un episodi complet

Il·lustracions de MESTRE

Preu: 30 ets.

Surt els dijous

UAB

Universitat Autònoma de Barcelona

—Mare de Déu, ara em recordo que he citat, per avui en Ferràn i l'Agustí, a la mateixa hora!
—La senyoreta es veu que no recorda que jo sóc aquí.